

Mijn roeping tot dienstbaarheid

In het jaar dat koning Uzzia stierf, zag ik de Heere zitten op een hoge en verheven troon, en de zomen van Zijn gewaad vulden de tempel. Serafs stonden boven Hem. Ieder had zes vleugels: met twee bedekte ieder zijn gezicht, met twee bedekte hij zijn voeten, en met twee vloog hij. De een riep tot de ander:

*Heilig, heilig, heilig is de HEERE van de legermachten;
heel de aarde is vol van Zijn heerlijkheid!*

De deurpinnen in de drempels schudden door de stem van hem die riep, en het huis vulde zich met rook. Toen zei ik:

Wee mij, want ik verga! Ik ben immers een man met onreine lippen en woon te midden van een volk met onreine lippen. Mijn ogen hebben namelijk de Koning, de HEERE van de legermachten, gezien.

Maar een van de serafs vloog naar mij toe, en hij had een gloeiende kool in zijn hand, die hij met een tang van het altaar had genomen. Daarmee raakte hij mijn mond aan en zei:

Zie, deze heeft uw lippen aangeraakt. Zo is uw misdaad van u geweken en uw zonde verzoend.

Daarna hoorde ik de stem van de Heere. Hij zei: Wie zal Ik zenden? Wie zal er voor Ons gaan? Toen zei ik: Zie, hier ben ik, zend mij. (Jesaja 6:1-8)

Deze passage over Jesaja's belijdenis en zijn reactie op Gods roep tot dienstbaarheid is mij heel dierbaar, omdat ik een vergelijkbare ervaring heb meegemaakt in mijn leven. De eerste keer dat ik naar een dienst van een Pinkstergemeente ging, samen met een medesoldaat in het Britse leger, was dat nogal een schok voor me. Ik had een achtergrond als universitair wetenschapper in de filosofie, en daarvoor in de Anglicaanse Kerk, en was nog nooit in zo'n soort dienst geweest. Ik had maar één brandende vraag: Weet deze spreker echt waar hij het over heeft?

De spreker van die avond had het over dit gedeelte uit Jesaja 6 en toen hij kwam bij vers 5 (*ik ben immers een man met onreine lippen en woon te midden van een volk met onreine lippen*), was er iets in me dat tegen me zei: 'Niets heeft jou ooit beter beschreven dan dit.' Vanuit mijn ervaring in het Britse leger denk ik niet dat er ooit een andere groep mannen geweest is, die beter paste bij deze omschrijving: 'een volk met onreine lippen'.

Toen hij dit Bijbelgedeelte had gelezen, had hij direct mijn volle aandacht. Ik wist niet waar hij het over had, maar ik besepte dat hij het *wel* wist. Dat was de deur die naar mijn redding leidde.

De spreker was voorheen taxichauffeur geweest. Een heel ander soort iemand dus, dan waar ik aan gewend was om naar te luisteren op de Cambridge universiteit. Zijn toespraak bleef niet hangen bij deze tekst. Hij was één van die sprekers die heen en weer sprong van het Oude naar het Nieuwe Testament en weer terug. Eerlijk gezegd vond ik hem moeilijk te volgen. Op zeker moment sprak hij over David de herdersjongen en zijn relatie met koning Saul, en voerde een denkbeeldige dialoog tussen die twee. Hij benadrukte heel terecht het feit dat koning Saul met kop en schouders uitstak boven de rest van het volk, door telkens als hij sprak als Saul, op een kleine bank te springen. Hij keek dan neer op de plaats waar hij had gestaan toen hij sprak als David. Ik volgde deze voorstelling met belangstelling, maar middenin een vurig betoog van koning Saul viel het bankje om, en hij viel met een harde plof

op de grond. (Eerlijk, als je een betoog zou voorbereiden passend voor een leraar van Cambridge, dan zou je dat gedeelte eruit gelaten hebben...) Maar ondanks alles besepte ik dat hij heel goed wist waar hij het over had. En wat meer is, *ik* wist het niet.

Toen deze vreemde voorstelling was afgelopen, vroeg de spreker om de hoofden te buigen en de ogen te sluiten. Ik was nog nooit ergens geweest waar mensen hun hoofd bogen en waar gevraagd werd je hand op te steken als reactie op de toespraak. Er was geen achtergrondmuziek, niks. Alleen maar complete stilte.

Dus daar zat ik, in wat een zeer lange stilte leek, en ik hoorde twee stemmen, in ieder oor één. Eén stem zei: „Als jij je hand opsteekt, gekleed in je uniform, waar al deze oude dames bij zijn, dan sta je voor gek.” De andere stem zei: „Als dit iets goeds is, waarom zou jij het dan niet ontvangen?”

Eerlijk gezegd voelde ik me als verlamd. Ik kon niet reageren. Toen gebeurde er een wonder. Een echt wonder. Ik zag mijn eigen rechterarm omhoog gaan, terwijl ik zeker wist dat ik hem zelf niet omhoog had gedaan. Op dat moment werd ik echt bang. Ik dacht: wat heb ik mezelf op de hals gehaald?

Hoe dan ook, op dit moment hadden de mensen in de dienst gewacht. Op het moment dat mijn arm omhoog ging, kwam iedereen weer in beweging. Ik ontving geen pastorale zorg van de voorganger, maar een heel vriendelijk ouder echtpaar die een pension hadden naast de kerk, nodigde mij en mijn medesoldaat uit voor een maaltijd. Voor soldaten die gewend waren aan een soldatenrantsoen was dat een verleidelijk aanbod. Terwijl we met hen naar huis liepen, vertelde deze kleine dame van een jaar of zestig me over haar leven. Ze vertelde hoe haar echtgenoot vrijstelling had gekregen van militaire dienst in de eerste wereldoorlog, omdat hij tbc had (een chronische ziekte, red.). Ik wist dat het een geldige diagnose geweest moest zijn omdat het hem een vrijstelling had opgeleverd. Toen zei ze tegen me: „Ik heb tien jaar lang elke dag tot God gebeden dat Hij mijn echtgenoot zou genezen.” Ik dacht bij mezelf: Daar zou ik nou nooit opkomen, om tien jaar lang iedere dag ergens voor te bidden. Ze ging verder: „Op zekere dag was ik in de zitkamer aan het bidden. Mijn man zat in de slaapkamer rechtop in bed en gaf bloed op. Ik hoorde een stem zeggen: ‘Eis het op.’ En ik antwoordde: „Heer, ik eis het nu op.” Op dat moment werd haar echtgenoot volkomen genezen! Ik dacht direct: misschien is dit waar ik naar op zoek ben.

Dit was mijn eerste kennismaking met de Pinksterbeweging, en hoe God dit gedeelte uit Jesaja 6 gebruikte om mij te roepen tot dienstbaarheid aan Hem - hoe onvoorbereid en onbekend ik er ook mee was.